

Η ακρίβεια του οσίου Μαρκιανού!

/ [Σοφίας Πατερικής Απαύγασμα](#)

(Επιμέλεια Στέλιος Κούκος)

[...] Έχω κι άλλη διήγησι που δείχνει πόσο τέλεια γνώριζε τα θεία [ο όσιος Μαρκιανός εκ Κύρου της Συρίας].

Είχε έλθει κάποτε από την πατρίδα να τον επισκεφτή η αδελφή του [στην έρημο όπου μόναζε] μαζί με το γιο της που ήταν σε ανδρική ηλικία κι ένας από τους εκλεκτούς πολίτες της Κύρου.

Του έφεραν άφθονα τα χρειαζούμενα.

Εκείνος δεν έστεργε [δεν δεχόταν] να δη την αδελφή του, δέχτηκε όμως το ανηψιό του, γιατί ακριβώς τότε ήταν κι η ώρα της συνάξεως.

Όταν τον παρακάλεσαν να δεχτή κείνα που του έφεραν, ρώτησε:

- Από πόσα μοναστήρια περάσατε; Σε ποια απ' αυτά δώσατε κάτι απ' όσα φέρατε;

Όταν ο ανηψιός απάντησε πως δεν είχαν δώσει τίποτα σε κανένα, ο άγιος είπε:

- Φύγετε, μ' αυτά που φέρατε. Εμείς απ' αυτά ούτε χρειαζόμαστε τίποτα, ούτε κι αν χρειαζόμαστε θα τα δεχόμαστε. Σεις θελήσατε να μας περιποιηθήτε μ' αυτά, μόνο και μόνο επειδή είμαστε φυσικοί συγγενείς κι όχι γιατί φροντίσατε να τηρήτε το θείο θέλημα. Γιατί αν δεν τιμούσατε μόνο τη συγγένεια του αίματος, δεν θα δίνατε μόνο σε μας αυτά που φέρατε.

Λέγοντας αυτά έδιωξε την αδελφή του με τον ανηψιό του και παράγγειλε να μη κρατήσουν ούτε το παραμικρό απ' όσα είχαν φέρει.

Τόσο πολύ είχε ξεπεράσει τις φυσικές ανάγκες κι είχε μετατεθή στην ουράνια πολιτεία.

Ποιο λοιπόν δυνατότερο παράδειγμα θα μπορούσε να δώσει κανείς πως ήταν άγιος του Θεού, σύμφωνα με τα λόγια του ίδιου του Θεού, που λέγει «Ο μη καταλιμπάνων, γαρ, φησί, πατέρα και μητέρα και αδελφοίς και αδελφάς και γυναίκα και τέκνα ουκ έστι μου άξιος» (Ματθ. τ' 37).

Αν λοιπόν εκείνος που δεν εγκαταλείπει τους δικούς του είναι ανάξιος, εκείνος που τους εγκαταλείπει και φτάνει σε τέτοια τελειότητα, είναι φανερό πως ήταν πάρα πάνω από άξιος.

Απόσπασμα από το βιβλίο «Φιλόθεος ιστορία Α'», υπό Θεοδωρήτου Κύρου, της σειράς Άνθη της Ερήμου 7, των εκδόσεων Τήνος. Μετάφραση Αθηνά Καραμπέτσου (Θεολόγος, φιλόλογος).

<https://bit.ly/3omrnq3>